

REGINALDA PICAS

Va néixer a Borredà (Barcelona) el 25 de maig de 1895. Els seus pares, Ramon Picas i Concepció Planas, eren de condició humil. El seu pare era teixidor. Com a bons cristians van procurar educar-la en la fe i la pietat. Va rebre la primera instrucció a l'Escola Nacional i després al Col·legi de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, al seu poble natal, on missionà Sant Francesc Coll l'any 1845. Durant la infantesa es va mostrar sempre dòcil i obediència, aplicada a l'estudi i exemplar entre les seves companyes. De caràcter alegre i jovial, va portar una vida senzilla i modesta..

Des de jove va haver de treballar per ajudar als seus pares sense que disminuís per això la seva pietat. Li agradava molt el relat de les vides de sants i especialment de màrtirs; alguna vegada se li va sentir exclamar: *Tant de bo pogués ser màrtir! Jo també voldria ser màrtir!* Va sentir des de la seva primera joventut la crida a la Vida Religiosa, però es creia impossibilitada a seguir-la per la seva delicada salut. Va ingressar a la Congregació a Vic el 24 de març de 1919 i, després del temps de postulatat i noviciat, va fer la seva professió.

Destinada a Astúries, va passar pels Col·legis de Bo, Oviedo, Abaña i Gijón. Es va dedicar a les labors i classes en els graus elementals. Tractava les seves alumnes amb afecte i amabilitat i era estimada per totes. A l'octubre de 1934 la revolució d'Astúries li va fer viure dies d'ansietat i torbació sense saber el que els esperava. Després va ser destinada a Manresa (Barcelona) on se li confiaren els pàrvuls; els atenia amb sol·licitud de mare.

Per l'experiència viscuda a Astúries va poder apreciar amb nitidesa la gravetat dels esdeveniments de 1936 a Catalunya. Era gran la seva por, però estava molt conforme amb el que el Senyor li disposés. En el més íntim guardava aquells antics desitjos de martiri.

ORACIÓ

Déu, Pare de Misericòrdia, que concedires a les nostres Beates GG. Ramona Fossas, Adelfa Soro, Teresa Prats, Ramona Perramón, Otilia Alonso, Reginalda Picas i Rosa Jutglar, la gràcia de morir per Crist, fes que per la seva intercessió, se'ns concedeixi la gràcia que et demanem... Ajuda'ns en la nostra feblesa per tal que, com elles no dubtaren en donar la vida per Tu, així també nosaltres ens mantinguem fermes en la confessió del teu Nom i en la vivència de la Fe. Amén.

**Serventa de Déu Dominga Benito Rivas
(en el món Cristina Maria)
Religiosa Professa de la Congregació de
Germanes Dominiques de l'Anunciata
(1900-1977)**

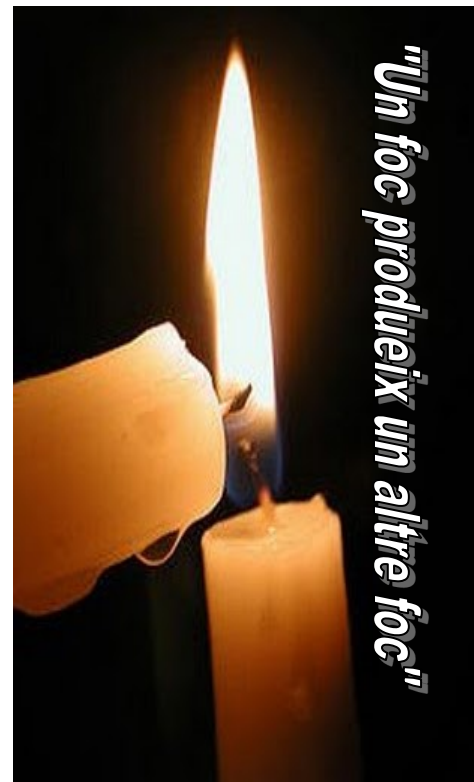
De la seva pròpia mà estan redactades, en termes generals, les «Notes de Visita» que deixava la Priora general en els llibres oficials; probablement, en bona mesura, li corresponien també aquests missatges, que la solien encoratjar per seguir treballant per la pròpia santificació i educació de l'alumnat, sense fer distinció de classes socials, i animaven a la guarda del silenci com a mitjà per viure més íntimament la unió amb Déu, a convertir les ocupacions en oració contínua, complint el precepte del Senyor de *pregar sense interrupció* (Lc 18, 1), a la devoció a Maria i, de manera indefectible, s'exhortava a que se supliqués i es convidés a pregar a la Santíssima Trinitat perquè aviat fos Beatificat i Canonitzat el Pare Francesc Coll, OP. Celebrat el Concili Vaticà II, es demanava l'estudi dels seus decrets i la posada en pràctica de les orientacions.

«Una vida feta de fidelitat», pàgina 4

La Serventa de Déu va prestar la seva valuosa col·laboració per a la formació de les Germanes en temps de vacances estival, i també per preparar el Capítol general especial que demanava el Concili a les Ordes i Congregacions religioses per redactar noves *Constitucions*. Un cop aprovades, va ser fidelíssima complidora de les mateixes, com ho havia estat de les anteriors. Els últims anys de la seva vida (1970-1977) va ajudar a la Cúria general com Vice Secretària. La titular va apreciar la seva exquisida sensibilitat, i testimoniava que es va mantenir en actitud silenciosa i en constant disponibilitat; feia el treball de l'Arxiu amb molta cura, treballava infatigablement; encara que les seves forces defallien es trobava ferma en el lloc; en tot moment va manifestar posposar el seu bé personal al de la Congregació. Llegia i rellegia els documents del Vaticà II i s'alegrava de saber que les Novícies i joves Professes hi aprofundien.

Sant Francesc Coll

"Un foc produeix un altre foc"

Senyor, Vós que vàreu fer de Sant Francesc Coll, un infatigable apòstol de l'Evangelí i del rosari i l'enriqueireu amb les virtuts i les creus de les ànimes santes concediu-nos per la seva intercessió, la gràcia que us demanem...

Feu que sapiguem imitar les seves gestes i doneu-nos fortalesa per a viure amb serenitat les alegries i proves de la nostra vida cristiana. Amen.

TRETS DE LA VIDA DE SANT FRANCESC

FRANCESC COLL, LA SEVA PASSIÓ: PREDICAR

Benedicto XVI va afirmar en l'homília de la Canonització del Pare Coll, que «la seva passió va ser predicar, en gran part de manera itinerant i seguint la forma de -missions populars- per tal d'anunciar i revifar pels pobles i ciutats de Catalunya la paraula de Déu, ajudant així a la gent a trobar-se en profunditat amb Ell». Una afirmació semblant féu també Joan Pau II en la beatificació el 29 d'abril de 1979: «El que més impressiona en apropar-se a la vida del nou Beat és el seu afany evangelitzador. En un moment històric molt difícil, en el que les convulsions socials i les lleis persecutòries contra l'Església, li fan abandonar el seu convent i viure permanentment fora d'ell, el Pare Coll, col·locant-se per sobre d'inspiracions humanes, sociològiques o polítiques, es consagra enterament a una sorprenent tasca de predicació. En les seves incomputables correries apostòliques per tot Catalunya a través de memorables missions populars i altres formes de predicació, el Pare Coll és transmissor de fe, sembrador d'esperança, predicador d'amor, de pau, de reconciliació entre els que per les passions, la guerra i l'odi es mantenen dividits».

Tret fonamental, centre de la vida del nou Sant, és la *predicació*, ministeri que va realitzar en fidelitat a la vocació, després de les peïjades de Sant Domènec i de tants integrants de l'Orde de Predicadors al llarg dels segles. Va ser, per sobre de tot, un predicador d'immens relleu, i com a tal se l'ha de recordar en la història de l'Església, en una època que el mateix Papa Joan Pau II va qualificar de *molt difícil*. Es va mostrar conscient dels reptes radicals que el corrent de la *Il·lustració* i el *Liberalisme* van plantejar als cristians, negant carta de ciutadania a la societat del futur. No obstant això, profundament arrelat en la fe, va aconseguir no només salvar la seva persona del naufragi en què tants van morir, sinó que es va col·locar al costat de nombrosos apòstols que van aconseguir construir un món renovat des de la consolidació dels fonaments que donen suport a la vida de l'Església. És veritat que les lleis persecutòries que es van promulgar contra els religiosos a Espanya li van fer abandonar el convent quan només comptava 23 anys d'edat. Des de llavors es va veure obligat a viure permanentment fora d'ell. Aquestes circumstàncies anòmales per al comú de la vida religiosa no van desdibuixar la seva identitat dominicana. Al contrari, es pot dir que van contribuir al fet que manifestés clarament la sèrietat amb què va professar en el convent de l'Anunciació de Girona a l'octubre de 1831. Encara que «exclaustrat» mai no es va considerar amb dispensa de pertinença al «claustr». S'havia incorporat a ell de cor i va romandre sempre fidel a les constitucions professades.

Una persona molt del seu entorn, Fr. Francisco Enrich, OP, víctima com ell dels atropellaments contra la llibertat religiosa, en traçar la seva semblança en 1875, va qualificar l'exclaustració de patiment proper al martiri. Els seus contemporanis el van apreciar i van elogiar com dominic de cos sencer, heroic, precisament, en la vivència del carisma de predicador. Amb expressió feliç ho va sintetitzar el canonge de Vic, Jaume Collell: «El zel que el devora va el va salvar de la inèrcia de l'exclaustració, i afegia que es va lliurar a les tasques de missioner, de les que s'obtingueren òptims fruits en les quatre províncies de Catalunya».

PARLA SANT FRANCESC COLL

Va voler que les Dominiques de l'Anunciata tinguessin una bona preparació per a la missió de «predicadores» a què estaven cridades. Va establir una casa de formació, a la ciutat de Vic. Les hi va procurar catedràtics del seminari i ell mateix també es va comprometre amb l'ensenyament. «Al principi de la fundació -deia la Gna. Prat- per tal que s'instruïssin les Germanes, va demanar al Sr. Bisbe, que no estava del tot d'acord amb la fundació, catedràtics del Seminari, que les instruïssin en la part literària, i el Sr. Bisbe el complagué amb el Dr. Ramón (Andreu) i altres. El Pare Coll, les instruïa en la part espiritual, el temps que li deixaven lliure el púlpit i el confessional, encara que alguna vegada també les instruïa en la part literària».

Procurava que les germanes obtinguessin títols de mestres o professores, com informava el bisbe de Lleida, Mariano Puiglat, al nunci Barili, el 1864: «A Vic té la Casa Matriu gran i capaç, on avui dia hi ha més de 60 novícies que es formen en esperit religiós i se'ls dona una educació acurada».

Al Col·legi que va establir en aquesta en la curta vacant d'abril a novembre de 1862, com la seva Superiora va caure en gràcia dels governants, va ser nomenada examinadora de mestres d'aquesta Província, i amb aquesta proporció el Pare Coll fa passar mestres amb títol totes les germanes de capacitat i disposició, les envia a oposicions de les places dels magisteris del Govern i, dels 36 establiments, obtenen les places de magisteris en 26 d'ells i, amb les dotacions i les petites dots que aporten, els procura cases pròpies. Fins ara és un prodigi. Si procura formar-les i fonamentar-les en un bon esperit religiós, com se li encarregà, poden donar molt de fruit a glòria de Déu i salvació de moltes ànimes.

Les «oposicions» eren consegüents a l'obtenció de títols, i el Pare Coll les vivia amb molt d'interès i fins amb preocupació, com ho manifestava en la carta de l'1 de juny de 1858 al dominic lleidatà Fr. Ramon Vallès: «Ara estic molt ocupat per veure com es pot passar la borrasca d'oposicions, i passant-les, però això no em fa por no, gràcies a Déu, perquè Déu nostre Senyor i Maria Santíssima ens protegeixen en tot».

Agraïm la generositat de tants devots de Sant Francesc Coll, que ens fan arribar el seu donatiu per gràcies rebudes.

En la nostra pregària els tenim presents.

GRÀCIES REBUDES

** Agraïment de Josep Bruch i Concepció Figols de Balsareny (Barcelona) que davant d'una situació d'incertesa van trobar la solució satisfactòria i necessària, veient en això el favor, ajuda i intercessió del Pare Francesc Coll.

** De Sant Vicenç de Castellet, l'Ángela, molt agraïda al Pare Coll, ens comunica la seva acció de gràcies per un favor rebut.

Si desitges compartir les gràcies rebudes per intercessió de Sant Francesc Coll, pots fer-ho comunicant-te amb les Germanes Dominiques de l'Anunciata en una de les adreces següents:

Casa General
C/ La Granja, 5 28003 Madrid (Espanya)
dacgeco@dominicasanunciata.org

Província Sant Ramon de Penyafort
C/ Elisabets, 19 08001 Barcelona (Espanya)
provsrainundo@dominicasanunciata.org

Província Santo Domingo de Guzmán
Av. Alfonso XIII, 160 dpdo.
28016 Madrid (Espanya)
provsvdomingo@dominicasanunciata.org

Província Santa Catalina de Sena
C/ González Besada, 18
33007 Oviedo (Espanya)
provscatalina@dominicasanunciata.org

Província Santa Rosa de Lima
C/ Junín, 1223
1113 Buenos Aires (Argentina)
provsvrosa@dominicasanunciata.org

Província San Martín de Porres
4ª Calle Oriente, 4-4 04104 Santa Tecla
(El Salvador, C.A.)
provsmartin@dominicasanunciata.org

Vicariato San Francisco Coll
Soeurs Dominicaines de l'Anunciata
B.P. 1160 Cidex-1
Abidjan - 28 (Côte d'Ivoire-África)
vicariatsfcop@gmail.com

Delegació de la Província Santa Catalina
Rua Eneida, 358. Bairro N.S. da Glória
30881-520 Belo Horizonte M.G. Brasil)
delegadabrazil@dominicasanunciata.org

Província San Raimundo -Filipinas-
Dominican Sisters of the Anunciata
12 P Bernardo St. - Cubao Dist.
Quezon City, Filipinas
anunfilipinas@yahoo.com